

Sygn. akt **IC 934/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Urszula Persak
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Gralik

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko J. P.

o wydanie

I. nakazuje pozwanej J. P., by wydała powódce (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. gazomierz o numerze fabrycznym (...) typ (...), zamontowany w lokalu mieszkalnym w S. przy ulicy (...),

II. zasądza od pozwanej J. P. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 107 zł (stu siedmiu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. przyznaje radcy prawnemu M. D. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie wynagrodzenie w wysokości 73,80 zł (siedemdziesięciu trzech złotych i osiemdziesięciu groszy) za pomoc prawną udzieloną pozwanej z urzędu.

Sygn. akt IC 934/18

UZASADNIENIE

W dniu 12 lipca 2017 roku do Sądu Rejonowego w S. (...) Wydziału Cywilnego wpłynął pozew (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko J. P. o wydanie powodowi stanowiącego jego własność gazomierza o numerze fabrycznym (...) typ (...) zamontowanego w lokalu pod adresem ul. (...) w S. wraz z żądaniem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż skutecznie rozwiązał z pozwaną umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego z uwagi na zadłużenie. Jednocześnie z wypowiedzeniem została pozwanej udzielona informacja, że brak wydania gazomierza i dalsze korzystanie z gazu po wypowiedzeniu umowy będzie stanowić nielegalny pobór gazu, za który zostanie naliczona opłata. Do chwili obecnej pozwana nie wydała gazomierza powodowi, zatem powód nabył roszczenie o wydanie urządzenia.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości wraz oraz przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie jako właściwego do rozpoznania niniejszej sprawy.

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w S. stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie według właściwości.

Po przekazaniu sprawy do rozpoznania tut. sądowi rejonowemu pozwana w dniu 4 stycznia 2018 roku wniosła o zwolnienie jej z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie oraz ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2018 roku tut. Sąd zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości oraz ustanowił dla niej pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego.

Ustanowiony z urzędu pełnomocnik pozwanej w piśmie procesowym z dnia 18 marca 2018 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o przyznanie mu kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej według norm prawem przepianych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pełnomocnik pozwanej nie kwestionował faktu istnienia zadłużenia pozwanej, jednocześnie zakwestionował skuteczność wypowiedzenia pozwanej umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z uwagi na brak dowodu doręczenia pozwanej wypowiedzenia tejże umowy. Z ostrożności procesowej zaś wniósł o oddalenie powództwa powołując się na treść art. 5 k.c.

Strona powodowa na rozprawie w dniu 17 września 2018 roku podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, jednocześnie wskazując na bezzasadność zarzutów podniesionych przez pełnomocnika z urzędu pozwanej.

Na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2018 roku (posiedzenie w miejscu zamieszkania pozwanej) pozwana przyznała, że ma zamontowany licznik gazowy, który stanowi własności powódki i aktualnie do jej mieszkania dostarczany jest gaz. Oświadczyła, że od dłuższego czasu nie płaci rachunków za gaz oraz że pobiera go w sposób nielegalny. Wreszcie podała, że otrzymała od powoda pismo dot. wypowiedzenia umowy na dostarczanie paliwa gazowego oraz że na nie odpisała.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jest przedsiębiorstwem energetycznym, prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie m.in. przesyłania i dystrybucji paliw gazowych.

Bezsporne

W lokalu mieszkalnym położonym w S. przy ul. (...) zamieszkuje pozwana J. P.. Lokal stanowi jej własność. Pozwana miała zawartą umowę o dostarczenie paliwa gazowego do mieszkania.

Przedstawiciele powoda wykonując powyższą umowę zamontowali u pozwanej gazomierz o numerze fabrycznym (...) typ (...) stanowiący własność powoda. Gazomierz ten w dalszym ciągu znajduje się w posiadaniu pozwanej, w jej mieszkaniu.

Pozwana była uprawniona do korzystania z gazomierza tak długo, jak legalnie pobierała paliwo gazowe tj. przez czas trwania umowy kompleksowej. Z chwilą jej wygaśnięcia pozwana był zobowiązana do wydania gazomierza powodowi.

Bezsporne, a nadto dowód:

- ogólne warunki umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego – k. 10 – 10v;

- zeznania pozwanej J. P. k. 101-103v;

J. P. miała zaległości w opłatach za gaz, w związku z czym kompleksowa umowa dostarczania paliwa gazowego została jej wypowiedziana. Pisemne wypowiedzenie umowy pozwana odebrała osobiście. Pomimo wypowiedzenia ww. umowy, powód nie zdemontował licznika gazowego zainstalowanego w mieszkaniu, skutkiem czego J. P. nadal pobierała paliwo gazowe, nie płacąc za nie. Jednocześnie pozwana nie wydała powodowi gazomierza o numerze fabrycznym (...) typ (...).

Bezsporne, a nadto:

- oświadczenie z dnia 17 grudnia 2015 roku – k. 11;
- polecenie odcięcia – k. 16;
- wypowiedzenie umowy kompleksowej – k. 94 – 95;
- zeznania pozwanej J. P. – k. 101 – 103 v.;

Powód wezwał pozwaną J. P. do dobrowolnego wydania gazomierza. Pozwana nie udostępniła jednak lokalu w celu umożliwienia powodowi dokonania demontażu gazomierza. Pozwana zamieszkuje w lokalu wraz z dorosłą córką, z którą prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Gaz, z którego nadal korzysta wykorzystywany jest jedynie do przygotowywania posiłków na kuchence gazowej. Nie służy do ogrzewania lokalu, ani wody. Pozwana utrzymuje się z renty w wysokości około 1166 zł, córka pozwanej pracuje i osiąga dochód w kwocie około 2.000 zł. Opłaty za utrzymanie lokalu wynoszą miesięcznie około 480 zł, rachunki za energię elektryczną płaci córka pozwanej. Pozwana wydatkuje miesięcznie kwotę około 400-500 zł na leki. Inne stałe wydatki pozwanej pokrywa jej córka.

Dowód:

- zeznania pozwanej J. P. – k. 101 – 103 v.;
- wezwanie do umożliwienia dokonania wstrzymania dostawy paliwa gazowego – k. 12 ;
- wezwanie przedsądowe do wydania gazomierza – k. 13 – 15;
- karta demontażu gazomierza – k. 17

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód wnosił o zobowiązanie pozwanej J. P. do wydania powodowi stanowiącego jego własność gazomierza o numerze fabrycznym (...) typ (...) zamontowanego w lokalu pod adresem ul. (...) w S. .

Pozwana nie uznała powództwa. Wnosiła o jego oddalenie, kwestionując skuteczność wypowiedzenia jej umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z uwagi na brak dowodu doręczenia pozwanej wypowiedzenia tejże umowy, a nadto podniosła że dochodzone pozwem roszczenie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego – art. 5 k.c.

Podstawę roszczenia powoda stanowi przepis art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Koniecznymi przesłankami roszczenia windykacyjnego jest status właściciela, fakt, że nie włada on (sam lub przez inną osobę) swoją rzeczą oraz fakt, że rzeczą włada osoba do tego nieuprawniona.

Legitymowanym czynnie jest zatem przede wszystkim właściciel, który występując z roszczeniem windykacyjnym, musi udowodnić, że przysługuje mu prawo własności rzeczy, której wydania żąda, zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art.6 k.c.

Legitymowaną biernie jest osoba, która faktycznie włada cudzą rzeczą bez podstawy prawnej.

Na wstępie Sąd podkreśla, że obowiązek przedstawienia dowodów, zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. - fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto, zgodnie z zasadą kontradyktoryjności rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). To strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż przysługuje jej należność oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności. W niniejszej sprawie powód w żaden sposób nie podołał powyższemu obowiązkowi. Przedłożone przez niego dokumenty nawet nie uprawdopodobniły jego roszczenia, co wobec negacji jego twierdzeń przez pozwaną musiało doprowadzić do oddalenia powództwa.

Poza sporem pozostaje okoliczność, że pozwana J. P. zawarła umowę kompleksową dostarczenia paliwa gazowego do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S.. Poza sporem była także okoliczność, iż pracownicy powoda w wykonaniu powyższej umowy zamontowali u pozwanej gazomierz o numerze fabrycznym (...) typ (...). Kwestią sporną nie było również i to, że powyższe urządzenie stanowi własność powoda oraz że pozwana jest w jego posiadaniu. W toku postępowania w swych zeznaniach pozwana przyznała jedyną pierwotnie kwestionowaną okoliczność tj. skuteczność wypowiedzenia umowy o dostarczanie paliwa gazowego. Pomimo, iż w pismach procesowych pełnomocnik pozwanej kwestionował ten fakt, pozwana zeznała, iż otrzymała pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu jej umowy, a po okazaniu jej dokumentu jak na k. 94 potwierdziła, iż to jest dokument, który otrzymała. Pozwana zeznała również, iż przyczyną wypowiedzenia umowy było istnienie zaległości z tytułu opłat za gaz w kwocie około 3.000 zł, z czego w późniejszym terminie około 1.500 zł j spłaciła. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że w okresie, kiedy do pozwanej były kierowane wezwania do zapłaty i do wydania gazomierza pozwana mieszkała w lokalu przy ul. (...) w S.. Dodatkowo jak wynika z akt sprawy pozwana w dniu 6 listopada 2015 roku odebrała wypowiedzenie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z tytułu zadłużenia, a więc od tej daty miała możliwość zapoznania się z jego treścią. Z powyższego dokumentu wynikało natomiast, że powód wypowiedział pozwanej umowę z 14 dniowym okresem wypowiedzenia, licząc od dnia następnego po dniu, w którym doręczono niniejsze wypowiedzenie. Powyższe wypowiedzenie skutkowało dodatkowo obowiązkiem demontażu i zwrotu gazomierza. Skoro zaś pozwana odebrała wypowiedzenie umowy w dniu 6 listopada 2015 roku, przedmiotowa umowa została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 21 listopada 2015 roku. Pozwana zresztą nie wskazywała na istnienie żadnego tytułu prawnego z którego miałyby płynąć jej uprawnienie do posiadania spornego urządzenia. Z powyższego wysnuć należało, że powód jako właściciel gazomierza był czynnie legitymowany do występowania w przedmiotowej sprawie. Pozwana natomiast jako osoba w której władaniu urządzenie się znajduje była legitymowana biernie.

Pozwana natomiast nie wykazała aby przysługiwało jej skuteczne względem powoda prawo do władania gazomierzem o numerze fabrycznym (...) typ (...). W toku niniejszego postępowania gazomierz nie został powodowi wydany i nadal znajduje się we władaniu pozwanej. A zatem pozwana zobowiązana jest do jego zwrotu.

Za chybiony Sąd uznał również podniesiony przez pozwaną zarzut sprzeczności roszczenia z zasadami współzycia społecznego wynikającymi z art. 5 k.c. W ocenie Sądu żądanie powoda nie można uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Przede wszystkim pozwana nie wykazała, jaka konkretnie zasada współzycia społecznego została naruszona. Dodatkowo z treści pozwu i załączonych doń dokumentów nie wynika bowiem, aby powód

wypowiadając łączącą go z pozwaną umowę dążył do celu sprzecznego z zasadami współżycia społecznego, czy też aby zachował się niełojalnie czy nieuczciwie wobec pozwanej. Wręcz przeciwnie to pozwana od dłuższego czasu nie płaciła i nadal nie płaci zobowiązań na rzecz powodowej spółki. Pobiera gaz nielegalnie, czego ma pełną świadomość, nie ponosząc z tego tytułu żadnych kosztów. Takie zachowanie nie zasługuje na ochronę prawną. Co więcej sytuacja finansowa pozwanej i zamieszkującej z nią dorosłej córki nie jest na tyle zła, by mogła usprawiedliwiać postępowanie pozwanej polegające na uchylaniu się od płacenia faktur. Dodatkowo wskazać należy, iż gaz, z którego w dalszym ciągu – pomimo braku umowy - korzysta pozwana nie jest jej niezbędny, albowiem wykorzystywany jest jedynie do gotowania. Pozwana nie ogrzewa za pomocą gazu ani mieszkania, ani wody. Nic nie stoi na przeszkodzie, by zakupiła najprostszą, najtańszą kuchenkę elektryczną (nawet zwykłą dwupalnikową, której koszt nie przekracza 100 zł) i za jej pomocą przygotowywała sobie posiłki.

W konsekwencji, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Sąd nakazał pozwanej J. P., aby wydała powodowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. gazomierz o numerze fabrycznym (...) typ (...) zamontowany w lokalu mieszkalnym w S. przy ul. (...).

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności za wynik postępowania, wyinterpretowaną z treści art. 98 § 1 k.p.c., pozwana jako strona przegrywająca sprawę zobowiązana była zwrócić stronie powodowej koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwana korzystała w przedmiotowej sprawie z całkowitego zwolnienia od kosztów sądowych. Zgodnie z treścią art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) okoliczność powyższa nie zwalniała jednak J. P. od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

Ponieważ w toku postępowania pozwana J. P. korzystała z przyznanej jej z urzędu pomocy prawnej świadczonej przez radcę prawnego M. D., Sąd przyznał na rzecz ustanowionego z urzędu pełnomocnika pozwanej od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 73,80 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, obejmującą również należny podatek od towarów i usług, obliczając jego wysokość na podstawie §4 ust. 1 i 3 w zw. z §8 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715). Przy czym wskazać należy, iż Sąd nie widział podstaw do zwiększenia stawki minimalnej określonej w treści §8 pkt. 1 omawianej regulacji.

Wobec powyższego na przyznane radcy prawnemu wynagrodzenie składały się kwota 60 zł wynikająca z treści § 8 pkt 1 Rozporządzenia. Powyższa kwota została następnie powiększona o stawkę podatku od towarów i usług w wysokości 13,80 zł, co łącznie dało kwotę wynikającą z pkt. III wyroku.

SSR Urszula Persak

Szczecin, dnia 7 marca 2019 roku